

Стоян Илиев (@braxis_solusar)

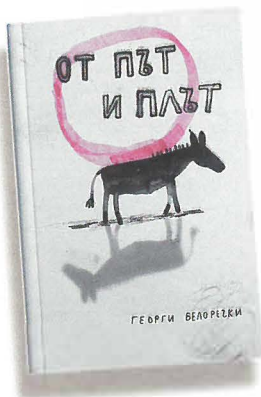
ГЕОРГИ БЕЛОРЕЧКИ е дете на демокрацията. Роден през 1990 г. в Монтана. Расъл под дебелите сенки на чинарите във Вършеци и в панелка в столичния ж.к. „Левски“ – Г. Завършва Втората немска гимназия в София, а след това следва Медии и психология в Кьолн и Рим. В Германия подхваща писането на сценарии, след което записва и магистратура по кинодраматургия в НБУ. Негови творби са публикувани на български и английски език в „Подслон“, „The High Window“, „Raceme“, „НО ПОЕЗИЯ“, „Klaxon Press Journal“ и други.

„От път и път“ е дебютната стихосбирка на Георги Белоречки, събрала в себе си стихотворения, писани в последните петнайсет години в България, Германия и Италия.

Книгата е пътешествие из дебрите на душата в странство и спирките в нея не са част от зададен маршрут. Тя разказва за времето, в което авторът обръща света с хастара навън. Времето, в което момчето неусетно става мъж, а порастването му неочаквано е белязано от смаяването на света.

Родом от най-богатия регион откъм верблюд и пустиняци в Европейския съюз, Белоречки запазва неподправения си поглед на човек от Северозапада над света.

В „От път и път“ Белоречки разказва за себе си, за срещите и за местата, които са белязали същността му. Това е книга за изкуството да продължаваш напред с извърната назад глава. В нея миналото се превръща в храм на настоящето, който винаги можем да потърсим, но само за да пристъпим напред с мъдростта на спомена. Първо навътре към себе си, а оттам – и отвъд пътта.

Корица и илюстрации:
Ива Токмакчиева
(Компот колектив)

ОСТРОВНИ ТАЙНИ

на Сицилия

По-иначава е онази земя – колоните на древните ѝ храмове – жълти като пръстта, фасадите на къщите – избледнели от жаркото слънце, балконите – по-широко скроени от тротоарите, всички улици – задънени, в плен на водата завършват, удържайки хората от бягство, докато на връх черна Етна сам Апокалипсиса наднича. И всяко раждане там е изригване.

ОРЕВОАР

В шест сутринта през циганската махала към новия терминал локви, изопнали се между легнали полицаи, сбираха небето на асфалта, душният август синееше от студ, на седалката до мен францужойка седеше. Гледах я така тиха, гледах как навън синият час приплъзва, гледах и ме хващаше яд от земята до небето. Тя тръгваше, аз оставах,

земята свиваше се обратно до грахово зърно и в синьо моята болка излъчваше. Намалих. Пореден легнал полицаи и пак на втора, прегазих през локвите, положих дланта си на френска земя и две сълзи пресекоха пътя ми.

август 2013, София

ТОПЛИ ЕСЕННИ НОЩИ

с рев на мотори, свистене на колела и потракващи токове към магазин денонощен, и съпругът, чакащ у дома. Топли есенни нощи, денят кратък, дългнеста утроба нощта, вървиш, някой пали цигара, вървиш, кестен тупва на кола. Топли есенни нощи, булевард оживен жив съм, бре, жив съм и аз и вървя без причина, и безследно изчезвам като сянка в нощта.

УТРО В КРАПЕЦ

Ципа на палатката издърпахме, ширна се пред нас морето –

гладко като тепсия, пресято от небето.

Незнайно как, изтървани в него, няколко рибари, лодка, ято шумни чайки, всички вкупом пресичат пред Слънцето на червено.

АВДЖИЯ

Да обичаш, значи да оставаш, да се връщаш, да обичаш, е противно на логиката, че всичко се движи напред, че времето е линейно. Не. Обичта застопорява. Обичта е гонитба в покой. Тъй че спирам да пиша! Излизам на лов за любов, забравил ключа у себе си. Тя знае къде да търси.

СЛЕД ДЪЖД, ПРЕДИ ВЕЧЕР

Вятърът обръсна хоризонта, голото теме на Балкана лъсна под калпака на облаците, а браздите в полето се навиха като руло Стефани и заспах в тепсията на котловината.

11 февруари 2020